

USTAWA

z dnia

2007 r.

o Służbie Więziennej

Rozdział 1

Zadania Służby Więziennej

Art. 1. 1. Służba Więzienna jest umundurowaną i uzbrojoną formacją apolityczną podległą Ministrowi Sprawiedliwości, posiadającą własną strukturę organizacyjną.

2. Nazwa "Służba Więzienna", jej skrót "SW" oraz znak graficzny Służby Więziennej przysługują wyłącznie formacji, o której mowa w ust. 1.

3. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór znaku graficznego Służby Więziennej, ustalając w szczególności kolorystykę tego znaku.

Art. 2. 1. Służba Więzienna realizuje, na zasadach określonych w Kodeksie karnym wykonawczym, zadania w zakresie wykonywania tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności.

2. Do podstawowych zadań Służby Więziennej należy:

1) prowadzenie oddziaływań penitencjarnych wobec osób skazanych na karę pozbawienia wolności, przede wszystkim przez organizowanie pracy sprzyjającej zdobywaniu kwalifikacji zawodowych, nauczania, zajęć kulturalno-oświatowych, zajęć z zakresu kultury fizycznej i sportu oraz specjalistycznych oddziaływań terapeutycznych;

2) wykonywanie tymczasowego aresztowania w sposób zabezpieczający prawidłowy tok postępowania karnego;

3) zapewnienie osobom skazanym na karę pozbawienia wolności lub tymczasowo aresztowanym, a także osobom wobec których wykonywane są kary i środki przymusu skutkujące pozbawieniem wolności, przestrzegania ich praw, a zwłaszcza humanitarnych warunków bytowych, poszanowania godności, opieki zdrowotnej i religijnej;

4) ochrona społeczeństwa przed sprawcami przestępstw osadzonymi w zakładach karnych i aresztach śledczych;

5) zapewnienie w zakładach karnych i aresztach śledczych porządku i bezpieczeństwa;

6) wykonywanie pozbawienia wolności, jeżeli ma być wykonane w zakładach karnych i aresztach śledczych i jeżeli wynika z realizacji orzeczenia wydanego przez właściwy organ;

7) wykonywanie zadań wynikających z umów i porozumień międzynarodowych na zasadach i w trybie w nich określonych;

8) współdziałanie z odpowiednimi formacjami innych państw oraz ich organizacjami międzynarodowymi na podstawie umów i porozumień międzynarodowych.

3. Służba Więzienna współdziała z organami państwowymi i samorządu terytorialnego, stowarzyszeniami, fundacjami, organizacjami oraz instytucjami, których celem jest współpraca w wykonywaniu kary, jak również z kościołami, związkami wyznaniowymi, szkołami wyższymi i placówkami naukowymi oraz osobami godnymi zaufania.

4. Służba Więzienna współpracuje z Szefem Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań ustawowych.

5. Służba Więzienna ma prawo do otrzymywania informacji kryminalnych z Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych w zakresie niezbędnym do realizacji swoich zadań ustawowych.

Art. 3. Organy administracji państwowej, samorządu terytorialnego oraz państwowe jednostki organizacyjne są obowiązane współdziałać z jednostkami organizacyjnymi Służby Więziennej w zakresie i na zasadach określonych w ustawie.

Rozdział 2

Organizacja Służby Więziennej

Art. 4. 1. Ustawa budżetowa określa dochody i wydatki związane z funkcjonowaniem Służby Więziennej.

2. Koszty związane z właściwym funkcjonowaniem Służby Więziennej pokrywane są z budżetu państwa.

Art. 5. 1. Jednostkami organizacyjnymi Służby Więziennej, zwanymi dalej "jednostkami organizacyjnymi", są:

- 1) Centralny Zarząd Służby Więziennej;
- 2) okręgowe inspektoraty Służby Więziennej;
- 3) zakłady karne i areszty śledcze;

4) Centralny Ośrodek Szkolenia Służby Więziennej oraz ośrodki szkolenia Służby Więziennej i ośrodki doskonalenia kadr Służby Więziennej.

2. W ramach jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, działają, w razie potrzeby, szkoły i zakłady opieki zdrowotnej.

3. W jednostkach organizacyjnych mogą być tworzone służby, działy, oddziały, zespoły i stanowiska prowadzące działalność, w szczególności w zakresie oddziaływania penitencjarnego, specjalistycznego oddziaływania terapeutycznego, nauczania i szkolenia, działalności duszpasterskiej, zatrudnienia, administracyjnego wykonywania pozbawienia wolności, ochrony, zwalczania czynów mogących zagrozić porządkowi i bezpieczeństwu, zapewnienia stosownych warunków bytowych i pomocy socjalnej, opieki zdrowotnej i sanitarnej, a także składnice mundurowe i magazynowe.

4. Jednostki organizacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, mogą posiadać podległe oddziały położone w tej samej lub innej miejscowości.

5. Dyrektor Generalny w drodze zarządzenia nadaje kody jednostkom organizacyjnym.

6. Minister Sprawiedliwości może, w drodze zarządzenia, tworzyć, przekształcać i znosić inne niż wymienione w ust. 1 jednostki organizacyjne, jeżeli jest to niezbędne do realizacji zadań Służby Więziennej.

Art. 6. 1. Liczbę etatów w jednostkach organizacyjnych nalicza się w oparciu o ustaloną w ustawie budżetowej na dany rok liczbę etatów kalkulacyjnych funkcjonariuszy Służby Więziennej, zwanych dalej „funkcjonariuszami”, oraz przyznaną dla więziennictwa liczbę etatów pracowników Służby Więziennej, zwanych dalej „pracownikami”, a także uwzględniając następujące kryteria:

1) zapewnienie bezpieczeństwa jednostek organizacyjnych i bezpieczeństwa osobistego funkcjonariuszy i pracowników;

2) zakres i stopień złożoności realizowanych przez funkcjonariuszy i pracowników ustawowych zadań Służby Więziennej;

3) ilość, typ i rodzaj jednostek organizacyjnych nadzorowanych przez właściwe organy Służby Więziennej;

4) terytorialny zasięg działania jednostek organizacyjnych oraz ilość współpracujących z nimi organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości;

5) typ, ilość i rodzaj posiadanych budowli i urządzeń.

2. Przy naliczaniu liczby etatów, o których mowa w ust. 1, ponadto uwzględnia się następujące kryteria szczególne:

1) w zakładach karnych:

a) liczba funkcjonariuszy i pracowników niezbędnych dla zapewnienia realizacji zadań wynikających z celów wykonywania kary pozbawienia wolności,

- b) rodzaj realizowanych systemów wykonywania kary pozbawienia wolności i programów oddziaływań wobec osób pozbawionych wolności,
 - c) typ, rodzaj oraz przeznaczenie zakładu karnego,
 - d) struktura organizacyjna, w tym oddziały aresztu śledczego,
 - e) ilość podległych oddziałów zewnętrznych,
 - f) liczba miejsc zakwaterowania dla osób pozbawionych wolności, zaludnienie oraz ruch osób pozbawionych wolności,
 - g) liczba działających szkół, ośrodków diagnostycznych, zakładów opieki zdrowotnej, aptek, gospodarstw pomocniczych i przedsiębiorstw przywięziennych;
- 2) w aresztach śledczych:
- a) liczba miejsc zakwaterowania dla osób pozbawionych wolności, zaludnienie oraz ruch osób pozbawionych wolności,
 - b) struktura organizacyjna, w tym oddziały zakładu karnego,
 - c) ilość podległych oddziałów zewnętrznych,
 - d) liczba osób pozbawionych wolności przebywających w związku z czynnościami procesowymi,
 - e) liczba działających szkół, ośrodków diagnostycznych, zakładów opieki zdrowotnej, aptek, gospodarstw pomocniczych i przedsiębiorstw przywięziennych;
- 3) w Centralnym Ośrodku Szkolenia Służby Więziennej oraz w ośrodkach szkolenia i doskonalenia kadr Służby Więziennej ilość, częstotliwość i rodzaj prowadzonych szkoleń.

Art. 7. W zakładach karnych, zadania dotyczące:

- 1) zapewnienia skazanym odpowiednich warunków bytowych, higienicznych i sanitarnych;
- 2) zapewnienia skazanym odpowiedniego wyżywienia;
- 3) zapewnienia skazanym świadczeń zdrowotnych;

4) organizacji i prowadzenia zajęć kulturalno-oświatowych oraz zajęć z zakresu kultury fizycznej i sportu;

5) nauczania, szkolenia zawodowego i zatrudniania skazanych;

6) konwojowania skazanych pomiędzy zakładami karnymi;

7) czynności administracyjnych i rozliczeń finansowych związanych z prowadzeniem depozytu przedmiotów wartościowych i środków pieniężnych osób pozbawionych wolności;

8) inwestycji i remontów;

- można powierzyć podmiotowi prywatnemu, w trybie przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o partnerstwie publiczno – prywatnym (Dz. U. Nr 169, poz. 1420) lub umowy cywilnoprawnej.

Art. 8. 1. Centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach tworzenia warunków do prawidłowego i praworządnego wykonywania kar pozbawienia wolności i tymczasowego aresztowania oraz zadań, o których mowa w art. 2 ust. 2 - 4, jest Dyrektor Generalny Służby Więziennej zwany dalej „Dyrektorem Generalnym”, podległy Ministrowi Sprawiedliwości.

2. Dyrektor Generalny jest kierownikiem jednostki sektora finansów publicznych i wykonuje swoje zadania przy pomocy podległego mu urzędu – Centralnego Zarządu Służby Więziennej.

3. Dyrektor Generalny kieruje Centralnym Zarządem Służby Więziennej oraz podległymi jednostkami organizacyjnymi i jest przełożonym wszystkich funkcjonariuszy.

4. Minister Sprawiedliwości nadaje, w drodze zarządzenia, statut Centralnemu Zarządowi Służby Więziennej.

Art. 9. 1. Do zakresu działania Dyrektora Generalnego należy w szczególności:

1) ustalanie kierunków prowadzenia oddziaływań penitencjarnych;

2) tworzenie warunków do prawidłowego i praworządnego wykonywania kar pozbawienia wolności i tymczasowego aresztowania;

3) wykonywanie zadań wynikających z obowiązujących przepisów o finansach publicznych, w zakresie opracowania planu dochodów i wydatków budżetowych więziennictwa, w ramach kwot wynikających z ustawy budżetowej;

4) opracowywanie projektu planu dochodów i wydatków budżetowych więziennictwa na rok przyszły, w ramach realizacji prac nad projektem budżetu państwa w części dotyczącej więziennictwa, przewidzianych w przepisach o finansach publicznych;

5) nadzorowanie działalności okręgowych inspektoratów Służby Więziennej, Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej, ośrodków szkolenia Służby Więziennej i ośrodków doskonalenia kadr Służby Więziennej bezpośrednio mu podległych oraz sprawowanie nadzoru nad organizacją i realizowaniem zadań przez pozostałe jednostki organizacyjne;

6) ustalanie metod i form wykonywania zadań służbowych przez funkcjonariuszy, w zakresie nieobjętym przepisami wydanymi na podstawie ustawy;

7) ustalanie zasad technicznego zabezpieczenia ochronnego i bezpieczeństwa w zakładach karnych i aresztach śledczych;

8) kształtowanie polityki kadrowej w Służbie Więziennej;

9) inicjowanie badań naukowych dotyczących zadań Służby Więziennej oraz współdziałanie z placówkami naukowymi w tym zakresie;

10) ustalanie liczby etatów i stanowisk w Centralnym Zarządzie Służby Więziennej, liczby etatów w okręgowych inspektoratach Służby Więziennej oraz łącznej liczby etatów dla podległych jednostek organizacyjnych;

11) ustalanie szczegółowego sposobu wykorzystywania zwierząt do realizacji zadań Służby Więziennej;

12) ustalanie szczegółowego sposobu gospodarowania składnikami majątkowymi i zapewnienie racjonalnego wykorzystywania środków finansowych przeznaczonych na działalność Służby Więziennej;

13) ustalanie rodzaju uzbrojenia i środków ochrony stosowanych przez funkcjonariuszy w różnych rodzajach jednostek organizacyjnych

14) realizacja zadań wynikających z innych ustaw.

2. W ramach realizacji zadań, o których mowa w ust. 1, Dyrektor Generalny może wydawać zarządzenia, instrukcje lub wytyczne.

Art. 10. 1. Okręgowym inspektoratem Służby Więziennej kieruje dyrektor okręgowy Służby Więziennej, zwany dalej „dyrektorem okręgowym”.

2. Do zakresu działania dyrektora okręgowego należy:

1) koordynacja, nadzór i odpowiedzialność za prowadzone w podległych jednostkach organizacyjnych oddziaływania penitencjarne;

2) koordynacja, nadzór i odpowiedzialność za tworzenie w podległych jednostkach organizacyjnych warunków do prawidłowego i praworządnego wykonania kary pozbawienia wolności i tymczasowego aresztowania;

3) opracowywanie planu finansowego dochodów i wydatków budżetowych dla inspektoratu i podległych zakładów karnych i aresztów śledczych według zasad określonych w przepisach o finansach publicznych;

4) nadzorowanie działalności podległych zakładów karnych i aresztów śledczych oraz ośrodków doskonalenia kadr Służby Więziennej;

5) organizowanie systemu współdziałania podległych jednostek organizacyjnych w zakresie utrzymania w nich bezpieczeństwa i porządku oraz współpraca w tym zakresie z Policją i innymi służbami oraz instytucjami i organami ochrony państwa;

6) współpraca z instytucjami państwowymi i samorządowymi;

7) planowanie i rozdzielanie środków finansowych;

8) nadzór nad inwestycjami i remontami prowadzonymi w podległych jednostkach organizacyjnych;

9) ustalanie liczby stanowisk dla okręgowego inspektoratu Służby Więziennej oraz liczby etatów dla podległych jednostek organizacyjnych;

3. Ponadto do zadań dyrektora okręgowego należy:

1) analizowanie celowości, zasadności i skuteczności stosowanych metod i środków oddziaływania penitencjarnego w podległych jednostkach organizacyjnych;

2) kontrola przestrzegania w podległych jednostkach organizacyjnych praw osób pozbawionych wolności;

3) koordynowanie zaopatrzenia materiałowego oraz zakupów inwestycyjnych, w tym dostaw sprzętu i materiałów uzbrojenia dla podległych jednostek organizacyjnych;

4) prowadzenie spraw osobowych, szkoleniowych, socjalnych i dokumentacji kadrowej w okręgowym inspektoracie oraz sprawowanie nadzoru w tych sprawach w podległych jednostkach organizacyjnych;

5) wykonywanie zadań dysponenta środków budżetowych III stopnia, a w stosunku do podległych jednostek organizacyjnych II stopnia;

6) sprawowanie nadzoru i koordynowanie działalności podległych jednostek organizacyjnych w zakresie: opieki zdrowotnej nad osobami pozbawionymi wolności, orzecznictwa lekarskiego, współdziałania z pozawięziennymi zakładami opieki zdrowotnej, zakupów środków farmaceutycznych i artykułów sanitarnych, sprzętu i aparatury medycznej, materiałów medycznych i środków rehabilitacyjnych;

7) sprawowanie nadzoru i koordynowanie działalności w zakresie ochrony i przygotowań obronnych w podległych jednostkach organizacyjnych;

8) ustalanie rejonizacji osadzania tymczasowo aresztowanych w aresztach śledczych, sprawowanie nadzoru nad przestrzeganiem ustalonego przeznaczenia aresztów śledczych i zakładów karnych oraz organizowanie i koordynowanie transportu osób pozbawionych wolności;

9) tworzenie poza obrębem podległych zakładów karnych i aresztów śledczych podporządkowanych im oddziałów tymczasowego zakwaterowania skazanych;

10) planowanie i koordynowanie działalności inwestycyjnej na podległym obszarze działania;

11) koordynowanie przedsięwzięć w zakresie wprowadzania i eksploatacji w podległych jednostkach organizacyjnych systemów komunikowania się, elektronicznych zabezpieczeń obiektów więziennych oraz systemów informatycznych;

12) załatwianie próśb, skarg i wniosków składanych przez funkcjonariuszy i pracowników, a także osoby pozbawione wolności oraz inne osoby;

13) utrzymywanie kontaktów ze środkami masowego przekazu oraz nadzorowanie podległych jednostek organizacyjnych w tym zakresie;

14) realizowanie zadań w zakresie ochrony informacji niejawnych oraz koordynowanie i nadzorowanie tych spraw w podległych jednostkach organizacyjnych;

15) kontrola właściwego prowadzenia przez podległe jednostki organizacyjne wymaganej dokumentacji i sprawozdawczości;

16) wykonywanie zadań organu wyższego stopnia w stosunku do podległych jednostek organizacyjnych w przypadkach określonych odrębnymi przepisami;

17) sprawowanie nadzoru nad gospodarstwami pomocniczymi przy podległych jednostkach organizacyjnych oraz współpraca z przywięziennymi przedsiębiorstwami państwowymi, funkcjonującymi przy podległych jednostkach organizacyjnych;

18) wykonywanie poleceń Dyrektora Generalnego Służby Więziennej oraz zapewnienie jednolitości kierowania służbą na podległym obszarze działania.

4. Dyrektor okręgowy jest przełożonym funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych jednostkach organizacyjnych.

5. W ramach realizacji zadań, o których mowa w ust. 2 i 3, dyrektor okręgowy może wydawać zarządzenia instrukcje lub wytyczne.

6. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze zarządzenia, siedziby okręgowych inspektoratów Służby Więziennej oraz jednostki organizacyjne podległe poszczególnym dyrektorom okręgowym.

Art. 11. 1. Zakładem karnym i aresztem śledczym kieruje dyrektor.

2. Do zakresu działania dyrektora zakładu karnego i dyrektora aresztu śledczego należy w szczególności:

1) koordynacja, nadzór i odpowiedzialność za prowadzone w podległej jednostce organizacyjnej oddziaływania penitencjarne;

2) zapewnienie prawidłowego i praworządnego wykonywania kar pozbawienia wolności i tymczasowego aresztowania;

3) zapewnienie bezpieczeństwa i porządku w podległej jednostce organizacyjnej;

4) racjonalne wykorzystanie środków finansowych;

5) zapewnienie odpowiedniego do potrzeb doboru i wykorzystania kadry, stałego podnoszenia jej kwalifikacji, właściwego wykonywania obowiązków i dyscypliny;

6) nadzorowanie działających w ramach zakładu karnego i aresztu śledczego szkół i zakładów opieki zdrowotnej, a także wykonywania zadań powierzonych partnerowi prywatnemu w ramach partnerstwa publiczno – prywatnego lub umowy cywilnoprawnej;

7) wykonywanie poleceń wydawanych w ramach nadzoru penitencjarnego;

8) współdziałanie w zakresie realizacji zadań zakładu karnego lub aresztu śledczego z właściwymi instytucjami państwowymi, samorządu terytorialnego i społecznymi oraz kościołami, związkami wyznaniowymi i osobami godnymi zaufania;

9) ustalanie liczby stanowisk w podległej jednostce organizacyjnej.

3. W ramach realizacji zadań, o których mowa w ust. 2, dyrektor zakładu karnego i aresztu śledczego może wydawać zarządzenia, instrukcje lub wytyczne.

4. Dyrektor Generalny ustala, w drodze zarządzenia, szczegółowy zakres działania dyrektorów oraz strukturę organizacyjną zakładów karnych i aresztów śledczych.

5. Zasady i tryb tworzenia zakładów karnych i aresztów śledczych określa odrębna ustawa.

Art. 12. 1. Centralnym Ośrodkiem Szkolenia Służby Więziennej, ośrodkiem szkolenia Służby Więziennej i ośrodkiem doskonalenia kadr Służby Więziennej kieruje komendant.

2. W Centralnym Ośrodku Szkolenia Służby Więziennej, w ośrodkach szkolenia Służby Więziennej i ośrodkach doskonalenia kadr Służby Więziennej prowadzi się szkolenie funkcjonariuszy i pracowników.

3. Do zakresu działania komendantów, o których mowa w ust. 2, należy w szczególności:

1) zapewnienie właściwych warunków szkolenia oraz doskonalenia zawodowego funkcjonariuszy i pracowników;

2) koordynacja, nadzór i odpowiedzialność za prowadzone w podległym ośrodku szkolenia oraz doskonalenie zawodowe;

3) zapewnienie bezpieczeństwa i porządku w podległym ośrodku;

4) realizacja zadań z zakresu spraw ochronnych i przygotowań obronnych;

5) realizowanie zadań w zakresie ochrony informacji niejawnych;

6) wykonywanie zadań dysponenta środków budżetowych III stopnia;

7) zapewnienie odpowiedniego do potrzeb doboru i wykorzystania kadry, stałego podnoszenia jej kwalifikacji, właściwego wykonywania obowiązków i dyscypliny;

8) organizowanie i nadzorowanie zatrudnienia osadzonych;

9) prowadzenie spraw osobowych i dokumentacji kadrowej w ośrodku;

10) załatwianie próśb, skarg i wniosków składanych przez funkcjonariuszy i pracowników oraz osadzonych wykonujących pracę w ośrodku;

11) wykonywanie poleceń i wytycznych przełożonych;

12) ustalanie liczby stanowisk w ośrodku.

4. W ramach realizacji zadań, o którym mowa w ust. 3, komendanci mogą wydawać zarządzenia, instrukcje lub wytyczne.

5. Dyrektor Generalny w drodze zarządzenia:

1) tworzy, przekształca i znosi, ośrodki szkolenia Służby Więziennej i ośrodki doskonalenia kadr Służby Więziennej;

2) określa siedzibę Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej oraz ośrodków szkolenia Służby Więziennej i ośrodków doskonalenia kadr Służby Więziennej;

3) nadaje statuty ustalające szczegółowy zakres działania komendanta Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej, komendanta ośrodka szkolenia Służby Więziennej i komendanta ośrodka doskonalenia kadr Służby Więziennej oraz strukturę organizacyjną ośrodków;

4) określa ramowy regulamin pobytu w ośrodkach.

Art. 13. Ustanawia się dzień świętem Służby Więziennej.

Art. 14. 1. Jednostkom organizacyjnym może zostać nadany sztandar.

2. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, wzór i tryb nadawania sztandaru jednostkom organizacyjnym oraz ceremoniał nadania sztandaru jednostce organizacyjnej, uwzględniając w szczególności wygląd płata, głowicy, drzewca i szarfy sztandaru.

Art. 15. 1. Funkcjonariusze otrzymują wyposażenie niezbędne do wykonywania czynności służbowych.

2. Dyrektor Generalny określa normy wyposażenia, o których mowa w ust. 1, szczegółowe zasady jego przydzielania i użytkowania.

Art. 16. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia uzbrojenie Służby Więziennej, z uwzględnieniem rodzajów broni i środków ochrony stosowanych przez funkcjonariuszy w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

Rozdział 3

Funkcjonariusze i pracownicy

Art. 17. 1. W jednostkach organizacyjnych pełnią służbę funkcjonariusze oraz mogą być zatrudnieni pracownicy. Służbę funkcjonariuszy i pracę pracowników określa ustawa z dnia o funkcjonariuszach i pracownikach Służby Więziennej (Dz. U. Nr..., poz. ...).

2. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, stanowiska, na których mogą pełnić służbę wyłącznie funkcjonariusze, uwzględniając jednostki organizacyjne i rodzaje tych stanowisk oraz specyfikę zadań na poszczególnych stanowiskach.

Art. 18. 1. Kierownicy jednostek organizacyjnych: Dyrektor Generalny, dyrektorzy okręgowi, komendant Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej, dyrektorzy zakładów karnych i aresztów śledczych oraz komendanci ośrodków szkolenia i ośrodków doskonalenia kadr są przełożonymi funkcjonariuszy i pracowników tych jednostek.

2. Komendant Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej, komendanci ośrodków szkolenia Służby Więziennej i ośrodków doskonalenia kadr Służby Więziennej są przełożonymi funkcjonariuszy szkolonych w tych ośrodkach.

3. Przełożonym jest także inny funkcjonariusz lub pracownik kierujący określonym odcinkiem służby lub działalnością albo wyznaczony przez kierownika jednostki organizacyjnej.

Art. 19. 1. Zasady etyki zawodowej oraz zasady postępowania i zachowania się funkcjonariuszy określa regulamin wydany przez Dyrektora Generalnego.

2. Sposób pełnienia służby przez funkcjonariuszy określa regulamin wydany przez Dyrektora Generalnego.

Art. 20. Okres służby funkcjonariusza i okres zatrudnienia pracownika traktuje się jako pracę o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 21. 1. Funkcjonariusze i pracownicy nie mogą uczestniczyć w takiej działalności, która podważa ich autorytet urzędowy, lub w której wykorzystuje się informacje o charakterze służbowym do celów pozasłużbowych.

2. Funkcjonariuszom i pracownikom zabrania się utrzymywania innych niż wynikające z obowiązków służbowych kontaktów z osobami pozbawionymi wolności, oraz udzielania osobom nieupoważnionym informacji dotyczących osób pozbawionych wolności, także po ich zwolnieniu.

Art. 22. 1. Funkcjonariusze mogą zrzeszać się w związku zawodowym na zasadach określonych w ustawie z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854, z późn. zm.¹⁾).

2. W Służbie Więziennej może działać tylko jeden związek zawodowy. Związek ten nie ma prawa do strajku.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 100, poz. 1080 i Nr 128, poz. 1405, z 2002 r. Nr 135, poz. 1146 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 63, poz. 590 i Nr 213, poz. 2081 oraz z 2004 r. Nr 240, poz. 2407.

Art. 23. 1. Funkcjonariusze pozostający w stosunku służbowym w chwili ogłoszenia mobilizacji lub wybuchu wojny stają się z mocy prawa funkcjonariuszami pełniącymi służbę w czasie wojny i pozostają w tej służbie do czasu zwolnienia.

2. Osobom, które stosownie do przepisów o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej odbywają ćwiczenia w jednostkach organizacyjnych na podstawie przydziałów organizacyjno-mobilizacyjnych, przysługują, w zakresie przydzielonych im zadań, uprawnień i obowiązków funkcjonariuszy określone w rozdziale 4.

3. Wyznaczenie do realizacji zadań, o których mowa w ust. 2, może nastąpić po potwierdzeniu kwalifikacji osoby odbywającej ćwiczenia.

Art. 24. 1. Ustanawia się odznakę "Za zasługi w pracy penitencjarnej".

2. Odznaka, o której mowa w ust. 1, może być nadawana funkcjonariuszom lub pracownikom wyróżniającym się szczególnymi osiągnięciami w służbie lub pracy. Odznaka może być nadawana także innym osobom.

3. Odznakę "Za zasługi w pracy penitencjarnej" nadaje Minister Sprawiedliwości.

4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb nadawania oraz wzór odznaki, o której mowa w ust. 3, uwzględniając w szczególności kryteria stosowane przy nadawaniu odznaki oraz jej rodzaje.

Art. 25. 1. Dokumentami potwierdzającymi tożsamość funkcjonariusza i pracownika oraz jego uprawnienia wynikające z przepisów niniejszej ustawy oraz ustawy z dnia 6 czerwca 1997r. - Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr ..., poz. ...) jest legitymacja służbowa i znak identyfikacyjny.

2. Funkcjonariusz przy wykonywaniu czynności służbowych poza terenem jednostki organizacyjnej jest obowiązany okazać na żądanie

legitymację służbową w sposób umożliwiający odczytanie i zanotowanie danych w niej zawartych.

3. Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia rodzaje i wzory legitymacji służbowych i znaków identyfikacyjnych funkcjonariuszy i pracowników, szczegółowy sposób posługiwania się nimi i dokonywania w nich zmian oraz podmioty właściwe do ich wydawania. Rozporządzenie powinno określać wzory dokumentów i znaków identyfikacyjnych w sposób umożliwiający odczytanie przez osobę zainteresowaną danych w nich zawartych.

4. Minister Sprawiedliwości może określić w drodze zarządzenia rodzaje i wzory innych dokumentów służbowych funkcjonariuszy i pracowników.

Rozdział 4

Zakres uprawnień Służby Więziennej

Art. 26. 1. Funkcjonariusze wykonując czynności służbowe, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, mają prawo:

1) legitymowania osób ubiegających się o wstęp oraz opuszczających teren jednostek organizacyjnych oraz deponowania dokumentów tożsamości osób przebywających na terenie jednostki organizacyjnej;

2) legitymowania funkcjonariuszy i pracowników wchodzących i wychodzących z jednostki organizacyjnej;

3) żądania od osób wymienionych w pkt 1 i 2 przekazania do depozytu przedmiotów niebezpiecznych i przedmiotów niedozwolonych, dokonywania kontroli osobistej tych osób i kontroli ich ubrania, obuwia oraz przeglądania zawartości bagaży, sprawdzenia pojazdów wjeżdżających oraz wyjeżdżających, a także ładunków tych pojazdów, przez funkcjonariuszy oraz przy użyciu urządzeń technicznych i psów specjalnych wytresowanych w

zakresie wyszukiwania środków odurzających i substancji psychotropowych lub materiałów wybuchowych;

4) wzywania osób zakłócających spokój i porządek w bezpośrednim sąsiedztwie lub na terenie zakładów karnych i aresztów śledczych, nawiązujących niedozwolone kontakty z osobami pozbawionymi wolności, jak również usiłujących bez zezwolenia funkcjonariuszy dostarczyć jakiegokolwiek przedmioty na teren jednostki organizacyjnej – do zaniechania takich zachowań;

5) zatrzymania, celem niezwłocznego przekazania Policji, osób, co do których istnieje uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu zabronionego pod groźbą kary na terenie jednostki organizacyjnej;

6) usunięcia z terenu jednostki organizacyjnej osoby, która nie stosuje się do poleceń wydanych na podstawie obowiązujących przepisów;

7) zatrzymania osób pozbawionych wolności, które:

a) dokonały ucieczki z aresztu śledczego lub zakładu karnego,

b) dokonały ucieczki w trakcie konwojowania i zatrudnienia,

c) na podstawie zezwolenia właściwego organu opuściły areszt śledczy albo zakład karny i nie powróciły do niego w wyznaczonym terminie korzystając z zezwolenia na czasowe opuszczenie aresztu śledczego lub zakładu karnego bez konwoju funkcjonariusza;

8) żądania niezbędnej pomocy od funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej i żołnierzy Żandarmerii Wojskowej, jak również zwracania się w nagłych wypadkach do każdej osoby o udzielenie doraźnej pomocy.

2. Z obowiązków wynikających z realizacji praw funkcjonariuszy, o których mowa w ust. 1 pkt 3, w zakresie poddania się kontroli osobistej oraz kontroli ubrania i obuwia, wyłączeni są:

1) Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, członkowie Rady Ministrów, sekretarze i podsekretarze stanu;

2) członkowie personelu przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz inne osoby zrównane z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi;

3) osoby korzystające z immunitetu parlamentarnego, sędziowskiego lub prokuratorskiego;

4) inne, niż wymienione w pkt 3 osoby, korzystające z immunitetów dyplomatycznych lub konsularnych na mocy ustaw, umów międzynarodowych albo powszechnie uznanych zwyczajów międzynarodowych.

3. Z obowiązku przekazania do depozytu przedmiotów niebezpiecznych i przedmiotów niedozwolonych, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, wyłączone są osoby, ochraniające osoby wymienione w ust. 2 pkt 1.

4. W szczególnie uzasadnionych wypadkach kierownik jednostki organizacyjnej może:

1) zwolnić funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 1, od obowiązku legitymowania osoby ubiegającej się o wstęp na teren jednostki oraz z obowiązków, o których mowa w ust. 1 pkt 3;

2) zwolnić osobę ubiegającą się o wstęp na teren jednostki z przekazywania do depozytu przedmiotów niebezpiecznych i niedozwolonych.

5. Czynności wymienione w ust. 1 pkt 1–6 wykonuje się w sposób możliwie najmniej naruszający dobra osobiste osoby, wobec której zostały podjęte.

6. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb działań, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3 i 5-7 oraz sposoby ich realizacji, uwzględniając w szczególności sposób postępowania funkcjonariuszy Służby Więziennej w tym zakresie.

7. Osobom nie będącym funkcjonariuszami i pracownikami, na sposób prowadzenia czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 3 - 5 przysługuje zażalenie do miejscowo właściwego sądu rejonowego.

8. Funkcjonariuszom i pracownikom na sposób prowadzenia czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 3 przysługuje zażalenie, do właściwego miejscowo sądu rejonowego.

Art. 27. 1. Funkcjonariusze podczas pełnienia obowiązków służbowych mają prawo do stosowania względem osób pozbawionych wolności środków przymusu bezpośredniego w postaci:

- 1) użycia siły fizycznej;
- 2) celi zabezpieczającej;
- 3) kasku ochronnego;
- 4) kajdanek lub prowadnic;
- 5) środków technicznych zapobiegających nawoływaniu do buntu lub nieposłuszeństwa;
- 6) wodnych środków obezwładniających;
- 7) siatki obezwładniającej;
- 8) chemicznych środków obezwładniających lub innych środków o podobnym działaniu;
- 9) urządzeń olśniewających;
- 10) petard lub innych środków hukowo-błyskowych;
- 11) środków do obezwładniania przy pomocy ładunku elektrycznego;
- 12) pasów obezwładniających lub kaftana bezpieczeństwa;
- 13) użycia pałek służbowych;
- 14) pocisków niepenetracyjnych, miotanych z broni palnej lub innych urządzeń.

2. Środki przymusu bezpośredniego wymienione w ust. 1, mogą być stosowane, jeżeli jest to konieczne, wyłącznie w celu przeciwdziałania: usiłowaniu zamachu na życie lub zdrowie własne albo innej osoby, nawoływaniu do buntu, rażącemu nieposłuszeństwu, groźnemu zakłóceniu porządku, niszczeniu mienia lub ucieczce osoby pozbawionej wolności, a

także w celu odparcia bezpośredniego zamachu na konwój ochraniający materiały niejawne w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.

3. Wobec osób innych niż pozbawione wolności:

1) środki przymusu bezpośredniego wymienione w ust. 1 pkt 1 i 4 oraz 6–14, mogą być stosowane w razie groźnego zakłócenia przez te osoby porządku na terenie jednostek organizacyjnych lub w przypadkach określonych w art. 26;

2) wobec kobiet o widocznej ciąży, osób, których wygląd wskazuje na wiek do 13 lat, starców oraz osób o widocznym kalectwie stosuje się wyłącznie chwytły obezwładniające.

4. Wobec kobiet będących w widocznej ciąży nie stosuje się środków przymusu bezpośredniego wymienionych w ust. 1 w pkt 5-14.

5. Środków przymusu bezpośredniego nie można stosować dłużej niż wymaga tego potrzeba.

6. Wobec osoby pozbawionej wolności można zastosować kajdanki, pas obezwładniający lub prowadnice, a także urządzenia techniczne powodujące blokadę stawu kolanowego jako środki prewencyjne celem zapobieżenia ucieczce tej osoby lub objawom jej czynnej agresji lub autoagresji.

7. Funkcjonariusze podczas pełnienia obowiązków służbowych mają prawo stosować względem osób pozbawionych wolności psy specjalne wytresowane w zakresie wyszukiwania środków odurzających i substancji psychotropowych lub materiałów wybuchowych albo do tropienia śladów.

Art. 28. Jeżeli środki przymusu bezpośredniego wymienione w art. 27 ust. 1 są niewystarczające lub ich użycie ze względu na okoliczności danego zdarzenia nie jest możliwe, funkcjonariusz ma prawo użycia broni palnej lub psa służbowego bez kagańca wyłącznie:

1) w celu odparcia bezpośredniego zamachu na życie, zdrowie lub wolność funkcjonariusza albo innej osoby oraz w celu przeciwdziałania czynnościom zmierzającym bezpośrednio do takiego zamachu;

2) przeciwko osobie niepodporządkowującej się wezwaniu do natychmiastowego porzucenia broni palnej lub innego niebezpiecznego narzędzia, których użycie zagrozić może życiu lub zdrowiu funkcjonariusza albo innej osoby;

3) przeciwko osobie, która usiłuje bezprawnie, przemocą odebrać broń palną funkcjonariuszowi lub innej osobie uprawnionej do posiadania broni palnej;

4) w celu odparcia niebezpiecznego, bezpośredniego zamachu na obiekty zakładu karnego lub aresztu śledczego;

5) w celu udaremnienia ucieczki osoby pozbawionej wolności z terenu jednostki organizacyjnej;

6) w celu odparcia bezpośredniego zamachu na konwój ochraniający osoby, broń palną, amunicję, materiały stanowiące tajemnicę państwową, pieniądze lub inne przedmioty wartościowe;

7) w celu udaremnienia ucieczki osoby pozbawionej wolności w czasie jej konwojowania;

8) w pościgu za osobą, wobec której użycie broni było dopuszczalne w przypadkach określonych w pkt 1-3 oraz 5-7.

Art. 29. 1. Stosowanie środków przymusu bezpośredniego, użycia broni palnej lub psa służbowego powinno być odpowiednie do stopnia zagrożenia, następować po uprzednim ostrzeżeniu o ich użyciu i w sposób wyrządzający możliwie najmniejszą szkodę osobie, względem której je zastosowano, oraz nie może zmierzać do pozbawienia jej życia, a także narażać na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia innych osób.

2. Ostrzeżenia przewidzianego w ust. 1 nie stosuje się, jeżeli zwłoka w stosowaniu środka przymusu bezpośredniego, użyciu broni palnej lub psa służbowego grozi bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia funkcjonariusza lub innej osoby albo zrealizowaniem działań, o których mowa w art. 28 pkt 1-3 i 6.

Art. 30. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki stosowania środków przymusu bezpośredniego oraz użycia broni palnej lub psa służbowego przez funkcjonariuszy, uwzględniając w szczególności sposób postępowania w tym zakresie.

Art. 31. 1. W przypadkach zagrożenia lub naruszenia bezpieczeństwa zakładów karnych lub aresztów śledczych, Służba Więzienna współdziała z Policją.

2. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb współdziałania, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności organy obowiązane do współdziałania oraz przypadki i warunki użycia sił Policji na terenie jednostek organizacyjnych.

Rozdział 5

Przetwarzanie informacji o osobach pozbawionych wolności przez Służbę Więzienną

Art. 32. 1. Służba Więzienna może przetwarzać informacje i dane osobowe, w tym także bez zgody i wiedzy osób, których dotyczą, niezbędne do realizacji zadań, o których mowa w art. 2 ust. 1 i 2; poprzez przetwarzanie danych należy rozumieć wszelkie operacje, zwłaszcza wykonywane w systemach informatycznych, dokonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie.

2. Informacji o osobach, Służba Więzienna udziela, na pisemny wniosek:

1) podmiotom ustawowo uprawnionym - w zakresie określonym w ustawach, o ile ustawa, z której uprawnienie do uzyskania informacji wynika, nie stanowi inaczej;

2) pozostałym podmiotom - za zgodą osoby, której informacja dotyczy. Dyrektor Generalny może wyrazić zgodę na udostępnienie informacji, o osobach nie będących funkcjonariuszami lub pracownikami, w szczególnie uzasadnionym wypadku, bez konieczności uzyskania zgody tej osoby. W przypadku osób tymczasowo aresztowanych informacji udziela się ponadto za zgodą organu do dyspozycji którego tymczasowo aresztowany pozostaje, po uzyskaniu zgody przez te podmioty.

3. Dyrektor Generalny może wyrazić zgodę na udostępnienie danych osobowych, bez zgody i wiedzy tych osób, podmiotom prowadzącym badania naukowe, na pisemny wniosek tych podmiotów, pod warunkiem zagwarantowania, że przetwarzanie danych przez te podmioty, nie naruszy praw osób, których przekazane dane dotyczą. Udzielenie zgody Dyrektor Generalny może uzależnić od uzupełnienia wniosku o informacje umożliwiające wyszukanie w zbiorze żądanych danych oraz o informacje o ich zakresie i przeznaczeniu.

Art. 33. Tworzy się elektroniczną Centralną Bazę Danych Osób Pozbawionych Wolności. Zakres informacji gromadzonych przez Służbę Więzienną w tej bazie odpowiada zakresowi informacji gromadzonych w aktach osobowych osób pozbawionych wolności oraz pozostałej dokumentacji prowadzonej na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 34. 1. Dyrektor Generalny przekazuje, w formie elektronicznej, dane o osobach pozbawionych wolności do Krajowego Rejestru Karnego w zakresie określonym w ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. Nr 50, poz. 580, z późn. zm.²⁾).

2. Służba Więzienna udostępnia Centralną Bazę Danych Osób Pozbawionych Wolności sądom, jednostkom organizacyjnym prokuratury oraz innym ustawowo uprawnionym podmiotom w zakresie określonym w ustawach

2) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w: Dz. U. z 2001 r. Nr 56, poz. 579, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 197, poz. 1661, z 2003 r. Nr 137, poz. 1302, z 2005 r. Nr 183, poz. 1537 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 157, poz. 1119.

regulujących ich działalność, z zastrzeżeniem, że systemy informatyczne tych podmiotów spełniają łącznie następujące warunki:

1) posiadają urządzenia umożliwiające identyfikację osoby uzyskującej dane w systemie oraz zakresu, daty i celu ich uzyskania;

2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania.

Rozdział 6

Kontyngenty wydzielone do realizacji zadań poza granicami państwa

Art. 35. 1. Funkcjonariusz lub pracownik może zostać delegowany do pełnienia służby poza granicami państwa w celu realizacji zadań określonych w art. 2 ust. 2 pkt 7 i 8 niniejszej ustawy, w kontyngencie wydzielonym do udziału w:

1) misji pokojowej;

2) akcji zapobiegania aktom terroryzmu lub ich skutkom;

3) akcji ratowniczej i poszukiwawczej lub humanitarnej;

4) szkoleniu i ćwiczeniach;

5) przedsięwzięciach reprezentacyjnych.

2. Delegowanie do pełnienia służby poza granicami państwa oraz przedłużanie czasu delegowania w przypadkach wymienionych w ust. 1 pkt 1 i 2 następuje za pisemną zgodą funkcjonariusza lub pracownika.

Art. 36. 1. O utworzeniu i likwidacji kontyngentu postanawia:

1) Rada Ministrów - uchwałą, w przypadku, o którym mowa w art. 35 ust. 1 pkt 1;

2) Minister Sprawiedliwości - zarządzeniem, w przypadkach, o których mowa w art. 35 ust. 1 pkt 2 i 3;

3) Dyrektor Generalny - decyzją, w przypadkach, o których mowa w art. 35 ust. 1 pkt 4 i 5.

2. W uchwale, zarządzeniu lub decyzji, o których mowa w ust. 1, określa się w szczególności:

1) nazwę kontyngentu, jego liczebność oraz czas pozostawania poza granicami państwa;

2) cel skierowania kontyngentu, zakres jego zadań oraz obszar działania;

3) system kierowania i dowodzenia kontyngentem oraz organ organizacji międzynarodowej, któremu kontyngent zostanie podporządkowany na czas operacji;

4) organy administracji rządowej odpowiedzialne za współpracę z kierowniczymi organami właściwej organizacji międzynarodowej w zakresie kierowania działalnością kontyngentu wykonującego zadania poza granicami państwa;

5) uzbrojenie i wyposażenie kontyngentu w umundurowanie, środki i sprzęt specjalny;

6) trasy i czas przemieszczania się kontyngentu w przypadku tranzytu.

Art. 37. 1. Funkcjonariusze i pracownicy wchodzący w skład kontyngentu podlegają na terytorium państwa obcego przepisom dyscyplinarnym i porządkowym obowiązującym w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, są obowiązane przestrzegać prawa państwa przyjmującego oraz wiążące Rzeczpospolitą Polską prawo międzynarodowe.

Art. 38. 1. Funkcjonariusz w czasie delegowania do pełnienia służby w kontyngencie poza granicami państwa otrzymuje uposażenie zasadnicze, dodatki o charakterze stałym do uposażenia i inne należności pieniężne przysługujące na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym - z

uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian, mających wpływ na prawo do uposażenia i innych należności lub ich wysokość.

2. Pracownik w czasie delegowania do pełnienia służby w kontyngencie poza granicami państwa otrzymuje wynagrodzenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym i inne świadczenia pieniężne przysługujące na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym - z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian, mających wpływ na prawo do wynagrodzenia i innych świadczeń lub ich wysokość.

3. Funkcjonariuszowi i pracownikowi, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być przyznawane dodatki do uposażenia lub wynagrodzenia, świadczenia z tytułu uszczerbku na zdrowiu, podróży i przejazdów oraz inne należności pieniężne związane z delegowaniem, wypłacane w walucie polskiej lub obcej.

4. Funkcjonariusz i pracownik są dodatkowo ubezpieczeni od następstw nieszczęśliwych wypadków, kosztów leczenia i śmierci oraz odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe podczas pełnienia służby w kontyngencie poza granicami państwa.

Art. 39. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

1) warunki otrzymywania, rodzaj waluty oraz wysokość dodatków, świadczeń i należności, o których mowa w art. 38 ust. 3, uwzględniając ich rodzaje i zakres przyznawania z uwagi na występujące zagrożenia, uciążliwość lub miejsce pełnienia służby lub pracy oraz sprawowaną przez funkcjonariusza lub pracownika funkcję;

2) uprawnienia i obowiązki funkcjonariuszy i pracowników delegowanych do pełnienia służby lub pracy poza granicami państwa, z uwzględnieniem warunków i trybu delegowania funkcjonariuszy i pracowników, przypadków ich odwoływania przed wyznaczonym terminem oraz przedłużania czasu delegowania, a także przełożonych właściwych w tych sprawach;

3) warunki otrzymywania przez funkcjonariuszy i pracowników, bezpłatnych świadczeń zdrowotnych, zaopatrzenia w leki i artykuły sanitarne;

4) szczegółowe zasady i tryb finansowania i działania kontyngentu, w tym jego wyposażenia i przewozu, z uwzględnieniem przepisów o finansach publicznych.

Art. 40. 1. Wydatki związane z udziałem kontyngentów poza granicami państwa finansowane są z budżetu państwa, w części Ministra Sprawiedliwości.

2. Jeżeli środki finansowe na ten cel nie zostały uwzględnione w budżecie Ministra Sprawiedliwości, zapewnia je Rada Ministrów.

Rozdział 7

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 41. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie pozostają w mocy przepisy dotychczasowe, o ile nie są z nią sprzeczne, nie dłużej jednak niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia niniejszej ustawy w życie.

Art. 42. Traci moc ustawa z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej w części dotyczącej przepisów rozdziału 1 i 2 (Dz. U. z 2002r. Nr 207, poz. 1761, z późn. zm.³⁾).

Art. 43. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia / z dniem 1 stycznia 2008 r.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 90, poz. 844, Nr 142, poz. 1380, Nr 166, poz. 1609 i Nr 210, poz. 2036, z 2004 r. Nr 273, poz. 2703 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711.